

Tyskland 20 pCt., Norge 20 pCt., Sverige 16 $\frac{2}{3}$ pCt., Holland 15—20 pCt., og Schweiz 15 à 25 pCt.

Ved Udtrykket »indtil 20 pCt.« er der givet Raadet en tilsvarende Adgang som ved Enkerente til at nedsætte eller inddrage Renten i de Tilfælde, hvor afdøde ikke har fuldstændig opfyldt den ham paahvilende hele eller delvise Forsørgelsespligt, jfr. Bemærkningerne til § 19.

Medens Børneforsørgelsen efter den gældende Lov ophører med det 15. Aar, foreslaas Renten ydet til det 18. Aar i Overensstemmelse med Børnerstatningen efter Ulykkesforsikringsloven.

Til § 22.

Svarer til Ulykkesforsikringslovens § 35 d, jfr. Forslagets § 40 d. I den gældende Lov findes kun Hjemmel til Udbetaling af Forsørgelse til afdødes Enke og Børn.

Til § 23.

Svarer nogenlunde til det Maksimum, der ved Ulykkesforsikringslovene i andre Lande ydes i Erstatning til Efterladte. I Tyskland, hvor Enke- og Børnerenten er fastsat til henholdsvis 20 pCt. og 20 pCt., er Maksimum 60 pCt. Da man har ment i nærværende Forslag at burde fastsætte Enkerenten til 25 pCt., har man ligeledes forhøjet Maksimumsbeløbet med 5 pCt. til 65 pCt.

Til § 24.

Man henviser til Bemærkningerne til § 14.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer i alt væsentligt til den gældende Lovs §§ 12 og 19. Den i den gældende Lovs § 12, Stk. 1, indeholdte Bestemmelse er motiveret ved den Betragtning, at Ansættelse i en Statstjenestemandstilling normalt indicerer Ophør af den for Forsørgelse nødvendige Invaliditet, men at man paa den anden Side finder det saavel i Statskassens som Invalidens Interesse at opmuntre vedkommende til at søge Beskæftigelse ved i Tilfælde af Statsansættelse at lade ham beholde en Del af Forsørgelsen, saalænge den samlede Indtægt af Statskassen ikke udgør over 1 $\frac{1}{2}$ Gang hans Forsørgelse.

Denne Bestemmelse har man ikke fundet Anledning til at foreslaa ophævet, men man finder, at den lige saa vel bør komme til Anvendelse ved ikke faste Ansættelser i Statens Tjeneste, der indicerer en Ophævelse af den for Rentens Ydelse nødvendige Invaliditet.

I Paragraffens 3. Stk. har man udeladt Bestemmelsen i den gældende Lovs § 12, 2. Stk., Nr. 4, og § 19, 2. Stk., Nr. 3, om Forsørgelsens Bortfald, hvor Invaliden, respektive hans Enke, ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, idet man har fundet Bortfald i dette Tilfælde urimelig udfra Erkendelsen af, at Renten gives til Dækning af et Erstatningskrav, og ikke er at opfatte som en Understøttelse, der tilstaas efter Skøn og derfor kan gøres afhængig af Værdighed.

Den i Paragraffens 3. Stk., Nr. 4, indeholdte Bestemmelse om Børnerentens Bevarelse svarer til Bestemmelsen i Tjenestemandslovens § 68, 3. Stk., om Pensionstillæg til umyndige Børn.

I Paragraffens 4. Stk., har man gjort Rentens efter den gældende Lov ubetingede Hjemfalden til Statskassen, naar Rentenyderen i et helt Aar eller længere ikke har hævet Renten, betinget af, at lovlig Forhindring ikke senere bevises.